

LITTERATURMAGAZINET RECENSERAR

Foto: Agneta Åkesson

LITTERATURMAGAZINETS RECENSION AV DEN TUNNA ISEN, LENA EINHORN

En bok om det obeständiga

”

'Den tunna isen' breder ut sig över femhundra sidor, där Lena analyserar sönder sitt och Nickis förhållande"

Bok-
presentation:

[Den tunna
isen](#)

Författar-
presentation:

[Lena Einhorn](#)

Sök i antikariatet

Efter den uppskattade "Geniet från Breslau" från förra året kommer nu Lena Einhorn ut med en bok som mest framstår som privata dagboksanteckningar. "Den tunna isen" har legat i byrålådan i många år, skriver hon. Kanske borde den ha stannat där.

Lena Einhorn har nått pensionsåldern, men i boken fyller hon femtio. Livet är på topp. Filmen "Ninas resa", om moderns tid i Warszawas getto och flykten därifrån, är klar. Hon har också skrivit en roman med samma titel. Dessutom har hon träffat Nicki – som hon kallas i boken, en tio år yngre kvinna som hon har ett kärleksförhållande med. Stundtals är hon mycket lycklig med henne.

Men Nicki har nyligen gjort slut med en annan kvinna och lever dessutom fram och tillbaka med en man. Till råga på allt är hennes son allvarligt sjuk. Detta skapar ett gungfly för Lena. Sedan länge har hon också en rädsla inom sig. Är hon rädd för att komma nära? Är hon rädd för att bli övergiven? Hittills har hon varit den som haft övertaget i sina förhållanden.

Lena får ångest. Hon börjar äta piller och går i psykoanalys, vilket inte är något nytt för henne. Hon försöker reda ut saker men får inget tydligt svar. Hon minns sin barndom och ungdom tillsammans med de berömda cancerläkarna Jerzy och Nina Einhorn. Ett svar tangeras: att deras barn, Lena och brodern Stefan, fått stå tillbaka för föräldrarnas karriär. Skulle något bottna där? En gång säger mamman att barnen var så bråkiga att hon inte kunde älska dem. Sedan påstår hon att hon aldrig sagt det. Men båda har tillstått att karriären stal mycket tid från barnen.

Lena hittar en bok om barnpsykologi, där fadern kommenterat i kanten. Han har skrivit att man inte kan skapa ett harmoniskt hem om man inte är harmonisk själv. Man måste också försöka anpassa sig till den nya situationen som förälder och inte fortsätta leva som ogift. Han tror att Ninas och hans problem var att de inte på allvar försökte vara mor och far.

Det ligger även nära till hands att se Förintelsen som en förklaring till en eventuell bristande förmåga att vara mor. Men en dålig relation till mormodern kan också ligga

bakom. I "Ninas resa" berättar modern: *"Första gången jag minns att min mamma kramade mig det var när vi åkte häst och vagn från Łódź till Warszawa."* Då var Nina femton år.

Det som jag sammanfattar ovan kan verka intressant. Men "Den tunna isen" breder ut sig över femhundra sidor, där Lena analyserar sönder sitt och Nickis förhållande. Jag blir också trött på redovisningarna av den bristande mognad som bokens medelålders människor uppvisar. De flesta, lesbiska som heterosexuella, är skilda eller otrogna. De vacklar in och ut ur förhållanden. De lever i ett känslomässigt kaos med svartsjuka och skvaller. Det finns något tonårsaktigt obeständigt över alltihop.

Jag orkar inte ta mig igenom allt. Bitvis skumläser jag. Lena Einhorn har ett värdefullt författarskap bakom sig. Jag hoppas verkligen hon kommer tillbaka med en fullödig roman.

Anne-Charlotte Östman

Litteraturblogg, LitteraturMagazinet
anne-charlotte.ostman@litteraturmagazinet.se
www.litteraturmagazinet.se/anne-charlotte-ostman

Mottagen: 30 september 2019